УДК 811.161.2’282.2 (477.87)

Ольга МИГОЛИНЕЦЬ

ЗІ СПОСТЕРЕЖЕНЬ НАД ЛЕКСИКОЮ ВЕСІЛЬНОГО ОБРЯДУ: НАЗВИ МОЛОДИХ В УКРАЇНСЬКИХ ЗАКАРПАТСЬКИХ ГОВІРКАХ

Анотація. У статті наводиться лексико-семантичний та етимологічний аналіз лексики весільної обрядовості, зокрема назв на означення молодих, в українських закарпатських говірках. На різних етапах обрядового переходу зі стану неодружених до стану подружжя їх іменують по-різному, на відміну від інших учасників весільного обряду. Виділяємо назви хлопця і дівчини періоду до сватання, після заручин до весілля, під час весілля, після першої шлюбної ночі. Простежуємо наявність чи відсутність зібраних назв в українській літературній мові та українських говорах.

Ключові слова: лексико-семантична група, лексика весільного обряду, лексема, назви молодих, мотивація, українські закарпатські говірки.

Лексика весільної обрядовості є унікальним пластом словникового складу української мови і вдячним матеріалом для діалектологічних досліджень. Досліджуючи цю лексику, можна простежити різноманітні архаїчні явища сімейно-шлюбних відносин, що формувалися в різні історичні епохи.

Об’єктом нашого аналізу стала лексика на позначення назв учасників весілля в українських закарпатських говірках. Адже без них не відбудеться жодне обрядове дійство.

У центрі дійства весільного обряду головними персонажами є наречені. На різних етапах обрядового переходу зі стану неодружених до стану подружжя їх іменують по-різному, на відміну від інших учасників весільного обряду.

Серед назв парубка періоду до сватання виділяють такі: *легíн’* (у більшості н.п.), *легíни́шче, хло́пи[е,і]ц’* [у більшості н.п.], *жени́х* (у більшості н.п.), *кавале́р, ухажо́р, фра́йі[е]р, фат’ý[о,ў]ў, молоди́[ы]й.*

Лексема *же^{и}ни́х* похідна від імен. *жона́* (псл. *žena* [ЕСУМ ІІ, 206]). Пор. гуц. *жени́х* ‘парубок до початку весілля’ [Біг 2000 132], поділ. *жи^{е}н’íх* ‘назва парубка періоду до сватання’, ‘наречений під час весілля’ [Тищ 68, 69], східнослобож. *же^{и}ни́х* ‘т.с.’ [Магр Сл 54-55], степ. *жени́х, жен’íх* ‘т.с.’ [Дроб 203], поліс. *жен’íх, жини́х, жени́х, жен’ýх*: 1. ‘неодружений молодий хлопець’; 2. ‘парубок, який одружується’; 3. ‘одружений молодий чоловік’ [Арк І, 154]. У словнику за ред. Б.Грінченка вказано, що назва *жених* використовується на позначення молодого чоловіка до формального сватання, після якого його домінують словом *молодий* [Грін І, 478]. Назва є літературною нормою української мови [ВТССУМ 366]. В обстежуваних говірках вживається також із знач.: 1. ‘парубок після заручин до весілля’; 2. ‘парубок під час весілля’.

Легíн’ – запозичення з уг. *legény* ‘хлопець, парубок’ [ЕСУМ ІІІ, 209]. Пор. гуц. *ле́гíнь [лигíнь]* ‘парубок, дорослий хлопець’ [ГГ 110], бук. *ле́гíнь*‘т.с.’ [СБГ 255]. Менш поширеним у закарп. гов. є суфіксальний дериват *легíни́шче.*

Фат’ýў – з угор. *fattyú* ‘байстрюк’, діал. ‘парубок’. Поширена також у гов. с. Сокирниця Хс. р-ну [Саб 398].

Лексеми *ухажо́р, кавале́р* у не обрядовому значенні є нормою російської літературної мови, остання – й української [ВТССУМ 513]. Ці назви відносимо до обрядових одиниць умовно, оскільки вони характеризують парубка, що залицяється до дівчини. Пор. наддністр. *кава́лір* [Шило 134], схслобож. *кавал’ép, ковал’ép* [Магр Сл 65], *ухажо́р* ‘хлопець, який залицяється до дівчини’ [ССГ 214], зхполіс. *кавал’ép*: 1. ‘парубок’; 2. ‘залицяльник’; 3. ‘молодий на весіллі’ [Арк І, 202].

Субстантивований прикметник *молодый*, який є літературною нормою української мови, вживається не тільки на означення парубка періоду до сватання, але й у значенні нареченого. Пор. гуц. *молоди́й* [Біг 2000 132], бук. *молоди́й* [Рус 11], наддністр., надс. *мулуди́й, мо^{у}ло^{у}ди́й* [Гліб 123], поділ. *молоди́й* [Тищ 68], східнослобож. *молоди́й, молоди́й пан [кн’аз’]* [Магр 265], степ. *молоди́й, молоди́к* [Дроб 203], поліс. *молоде́ц’, молоде́ц, мулуде́ц*: 1. ‘молодий хлопець’; 2. ‘молодий на весіллі’; 3. ‘неодружений хлопець’ [Арк І, 318].

Лексема *фра́йе[і]р* є запозиченням з нім. мови, можливо, через пол. посередництво; нім. *Freeir* ‘наречений’, *freien* ‘свататися, одружуватися’, пов’язані з *frei* ‘вільний’ [ЕСУМ VI, 126]. Пор. бук. *фра́єр, фра́їр*: 1. ірон. ‘чепурун, зазнайко’; 2. ‘людина з підступними намірами’ [СБГ 599, 600], бойк. *фреїр* [Лесів 424], схслобож. *фра́єр, хра́єр* ‘хлопець, який залицяється до дівчини’ [ССГ 215], лемк. *фраір* ‘той, хто дружить із дівчиною’ [Лесів 38].

На означення дівчини періоду до сватання вживаються назви: *д’íўка* (у більшості н.п.), *д’íўка на видан’í, молода́* (у більшості н.п.), *молоди́ц’а* (у більшості н.п.), *в’ід[од]ани́ц’а* (у більшості н.п.).

Лексема *д’íўка* з псл. *děva* [ЕСУМ ІІ, 84] є не обрядовою назвою. Пор. гуц. *д’íўка на в’ід:ан’é[у]* [Магр 264], бук. *дівка* ‘дочка’ [СБГ 96], поділ. *д’íўка* ‘назва дівчини періоду до сватання’ [Тищ 68], поліс. *дівка, дєвка* ‘дівчина’ [Лис 67], східно-

слобож. *д'і[е]ўка, д'ійка на від[од]:ан'á, д'ійка на ви́дан':і* [Магр 264], лемк. *д'ійка* [там само]. У досліджуваних гов. вживається також на означення дівчини після заручин до весілля та після першої шлюбної ночі. Пор. ще описову назву *д'ійка на видан'і.*

Метафоричне значення лексеми *молодá*, очевидно, мотивується віковою ознакою основного значення (зазвичай одружувалися і мали весілля молоді люди). Ознака, яку позначає прикметник, перейшла на позначення самої особи – так виник субстантивований прикметник [Дроб 203]. На думку І.Магрицької, субстантиви з коренем *молод-* належать до розряду традиційних східнослов'янських назв наречених на весіллі; вони з'явилися внаслідок розширення основного значення прикметника *молодий* [Магр 265]. Назва є літературною нормою української мови [ВТССУМ 685]. Пор. гуц. *молодá, пан'і молодá* [Біг 132], наддністр., надс. *мулудá, мо^{у}ло^{у}дá* [Гліб 123], поділ. *молодá* [Тищ 68], східнослобож. *молодá* [Магр 264], *молоду́ха* 'молодиця'[ССГ 129], поліс. *молод'ínка*: 1. 'дівчина, яка щойно вийшла заміж'; 2. 'молодиця', *молоду́ха, молоду́хна* 'молода на весіллі' [Арк І, 318].

У багатьох н.п. вживається суфіксальний дериват *молоди́ц'а* Пор. поділ. *молоди́ц'а* 'молода в обряді покривання' [Тищ 69], східнослобож. *молоди́ц'а* [Магр 267]. Лексеми *молодá* та *молоди́ц'а* у досліджуваних гов. вживаються також ще у трьох значеннях: 1. 'дівчина після заручин до весілля'; 2. 'наречена'; 3. 'будь-яка молода заміжня жінка'.

В'ід[од]ани́ц'а – суфіксальне утворення від *відданий* 'вірний'. Пор. ще гуц. *віддани́ц'и* 'дівчина на відданні' [Піп Гал 23], бук. *віддани́ца* 'дівчина на відданні, дівка' [СБГ 53], наддністр. *ві́даниці* 'дівчина шлюбного віку' [Шило 73], поліс. *в'ід:ани́ц'а* 'дівка, яка може виходити заміж' [Арк І, 64], східнослобож. *в'ід:ани^{е}ц'а* 'дівчина періоду до сватання' [Магр 263]. У досліджуваних гов. назви вживаються також на означення дівчини після заручин до весілля. Назва *відданиця* є нормативною для української літературної мови [ВТССУМ 168].

На означення парубка після заручин до весілля вживають назви: *молоди́[ы]й* (у більшості н.п.), *жени́х [жин'у́х]* (у більшості н.п.), *жена́ч, наре́чений, засва́таний.* На означення дівчини після заручин до весілля вживають назви: *молодá* (у більшості н.п.), *молоди́ц'а* (у більшості н.п.), *в'ід[од]ани́ц'а* (у більшості н.п.), *нев'ísта* (у більшості н.п.), *нев'ístка, зару́чена, засва́тана* (у більшості н.п.), *д'ійка.*

Засва́тана/-ий, зару́чена – субстантивовані дієприкметники. Поширені у гуц. [Біг 2000 132], поділ. [Тищ 69], східнослобож. [Магр 265] говорах. Є літературною нормою української мови [ВТССУМ 419].

Лексема *наре́чений* також відбиває перенесення ознаки дієприкметника на позначення самої особи: відрив ознаки дієприкметника зумовив закріплення значення слова за іменником. Дієприкметник *наре́чений* утворений від дієслова *наректи* з обмеженим вживанням у сучасній українській мові [В.Дроботенко звертає увагу на стилістичну диференціацію порівняно з поширеним вживанням дієслова назвати]. На її думку, доцільно вживати лексему *наре́чений* саме на передвесільному етапі, оскільки після сватання хлопець набуває іншого офіційно не зафіксованого статусу: він уже не хлопець, але напередодні переходу до стану жонатих. На власне весільному етапі було б точніше користуватися лексемою *молоди́й*, тому що протягом цього етапу відбувається офіційна зміна соціального статусу хлопця – він вже молодий голова новоствореної сім'ї [Дроб 203-204].

Більшість учених сходяться на тому, що спільнослов'янське *невеста* < **ne-vesta* "невідома" [Магр 265]. Дослідники припускають, що назва може трактуватися як прояв мовного табу – намагання утаїти від злих духів перехід дівчини в іншу сім'ю [ЕСУМ IV, 60]. На думку Т.М.Тищенко, невідома не тільки дівчина для нової сім'ї, а і її подальша доля в цій сім'ї [Тищ 69]. Пор. рос. *невеста*, біл. *нявеста*, пол. *niewiasta*, чес. *nevěsta*, слц. *nevesta*, вл., нл. *njewjesta*, болг. *невеста*, мак. *невеста*, схв. *невеста*, слн. *nevésta* "т.с." [ЕСУМ IV, 60], лемк. *невíста* [Магр 265]. Пор. гуц. *невíста* 'молода на весіллі' [Піп Гал 115], східнослобож. *не^{и}[і]в'éста, нев'íста* [Магр 264], поліс. *нив'íста* 'невістка' [Арк І, 346]; ізоглоса форми *нев'íста* 'жінка сина', 'наречена' продовжується в лемківських говірках [Ніб 122; Магр 265]. У багатьох українських діалектах вона функціонує в не обрядовому значенні [Магр 265].

Молоде подружжя під час весілля має назви: *молоди́[ы]й* (у більшості н.п.), *жен'і́[и́,у́]х* (у більшості н.п.) (для парубка), *молодá* (у більшості н.п.), *молоди́ц'а* (у більшості н.п.), *в'ід[од]ани́ц'а, нев'ísта, н'ів'éста, нев'ístка, наре́чена* (для дівчини).

Більшість із цих назв уже використовувалися під час попередніх обрядів.

Лексема *наре́чена* є літературною нормою української мови [ВТССУМ 732]. Фіксується у східнослобож. [Магр Сл 92] гов.

Серед назв на означення молодих після обряду першої шлюбної ночі виділяємо такі: *молод'і́* (у більшості н.п.), *молод'áта* (у більшості н.п.), *молодожóни* (у більшості н.п.), *молодá с'ímйá*.

Усі ці назви з'явилися внаслідок розширення основного значення прикметника *молодий*. Пор. гуц. *молодєта* [ГГ 125], поділ. *молод'áта, молодожóни* [Тищ 70], східнослобож. *молодожóни* [Магр 267]. Лексема *молод'áта* є літературною нормою української мови [ВТССУМ 686].

Яскравою синонімікою характеризуються назви молодої, зумовлені обрядом першої шлюбної ночі. Усі назви цієї семантичної групи об'єднуються навколо двох сем: 'цнотлива моло-

да’ і ‘нецнотлива молода’. У закарп. гов. ми зафіксували такі назви цнотливої молодої: *че́сна* (у більшості н.п.), *чи́ста, непоро́чна, невин:а, незайма́на, нетро́нута, д’і́ўка, д’і́ўчина, д’е́вочка, це́лка, пор’а́н:а.*

Д’і́ўка, д’і́ўчина – суфіксальні утворення від іменника *дів*а. Запозиченням з рос. мови є лексема *д’е́вочка.*

Це́лка – у семантиці назви закладений осуд жіночої поведінки; утворена метафоричним шляхом. Пор. східнослобож. *це́лка*. Ця назва у весільному контексті виявляє додаткову генітальну символіку [Магр 268].

Усі наступні назви є результатом субстантивації.

Че́сна – субстантивований прикметник є похідним від іменника *честь* (псл. **čьstь* [Фасм IV, 350]). Пор. східнослобожан. *ч’е́сна, ч’е́сна д’і́ўчина* ‘т.с.’ [Магр 268], поділ. *че́сна молода́, харо́ша молода́* [Тищ 70]. За свідченням О.Гури, весільні назви (не)чесна (молода), похідні від **čьt-*, властиві багатьом слов’янським мовам [Гура 16].

Чи́ста – субстантивований прикметник (< псл. *čistь* [ЕСУМ VI, 312]). Назва поширена у східнослобожан. гов. [Магр Сл 155].

Непоро́чна – субстантивований прикметник (префіксально-суфіксальне утворення від імен. *поро́к* < псл. *porokъ* [ЕСУМ IV, 524]). Пор. східнослобожан. *неопоро́чена, непоро́чна, непоро́чниц’а* ‘т.с.’ [Магр Сл 93].

Невин:а – субстантивований прикметник (споріднений з імен. *вина́* < псл. *vina* [ЕСУМ I, 377]). Назва поширена у східнослобожан. гов. [Магр Сл 93].

Незайма́на – субстантивований дієприкметник (споріднений з дієсл. *ма́ти* < **jьmati* [ЕСУМ III, 414]). Пор. східнослобожан. *незайма́на, незайн’ата* ‘т.с.’ [Магр Сл 93].

Нетро́нута – субстантивований дієприкметник (споріднений з дієсл. *тро́гати*; єдиної етимології не має; зіставляється з лтс. *treksne* ‘удар, поштовх’, діслов. *preka* ‘давити, тіснити’ [ЕСУМ V, 646]). Назва поширена у східнослобожан. гов. [Магр Сл 94].

Пор’а́н:а – субстантивований прикметник (споріднений з імен. *ряд* < псл. *rędъ* ‘ряд’ [ЕСУМ V, 153]).

На думку І.Магрицької, варіативність назв молодої після першої шлюбної ночі зумовлена необхідністю дати морально-етичну оцінку (позитивну чи негативну) дівчині, яка зберегла / не зберегла цноту до весілля. Привертає увагу активне використання в цій групі не обрядових слів, у семантиці яких закладені схвалення або осуд жіночої поведінки [Магр 268].

Серед назв на означення нецнотливої молодої виділяємо: *нече́сна* (у більшості н.п.), *гул’а́шча* (у більшості н.п.), *ви́гул’ана, прогу́л’ана, пога́на, спо́рчена, гр’і́шна, нечи́ста, р’ійка́н’а, обма́нчива.* Усі вони, крім лексеми *р’ійка́н’а,* виникли внаслідок субстантивації.

Нече́сна – субстантивований прикметник. Пор. поділ. *нече́сна молода́* [Тищ 70], східнослобож. *нечесна, нече́сна молода́* [Магр Сл 94].

Гул’а́шча, ви́гул’ана, прогу́л’ана – субстантивовані дієприкметники (похідні від дієсл. *гуля́ти*; єдиного пояснення не мають; виводяться від вигуку *гу́ля*, а також від основи *гул-*). Пор. бук. *гулящий* ‘той, хто бере участь у танцях’ [СБГ 78], східнослобож. *прогу́л’ана, прогу́л’ана д’і́ўка, гул’а́ш’:а д’і́ўка* [Магр Сл 43, 121], *гульо́на, гуляща* ‘безпутна жінка’ [ССГ 60, 61].

Пога́на – субстантивований прикметник, який є давнім запозиченням з лат. *pāgānus* ‘сільський; селянський, простий, неосвічений; язичницький’ [ЕСУМ IV, 472]. Пор. східнослобожан. *пога́на, пога́на молода́, пога́на д’і́ўчина* [Магр Сл 111].

Спо́рчена – субстантивований дієприкметник, похідний від рос. *испорченный* ‘зіпсований’. Назва поширена у східнослобожан. гов. [Магр Сл 140].

Гр’і́шна – субстантивований прикметник, похідний від імен. *гріх* (< псл. *grěxъ* [ЕСУМ I, 599]). Пор. східнослобожан. *гр’е́шна* [Магр Сл 41].

Обма́нчива – субстантивований дієприкметник, похідний від рос. *обманчивый* ‘обманливий’.

Етимологічно затемненою є назва *р’ійка́н’а.*

На думку І.Магрицької, “активна творчість носіїв досліджуваних говірок при утворенні назв дівчини, яка зберегла / не зберегла цноту до весілля, доводить, що питанню збереження дівоцтва до весілля надавалося неабиякого значення”. Дослідниця зазначає, що відсутність подібних назв на позначення цнотливого / нецнотливого парубка є свідченням того, що народна мораль не вимагала від нього дотримання непорочності [Магр 268-269].

Як видно з нашого дослідження, більшість зібраних у закарпатських говірках назв на позначення молодих, є власне українськими. Вони сягають своїм корінням у глибину праслов’янської єдності. До складу цієї лексики увійшла значна кількість назв, характерних для інших шарів та тематичних груп. Усі вони свідчать про культуру та давні традиції нашого народу. Лексика на позначення молодої відбиває норми поведінки жінки в суспільстві.

СКОРОЧЕННЯ НАЗВ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

Арк – Аркушин Г. Словник західнополіських говірок: У 2 т. / Г.Аркушин. – Луцьк: Вежа, 2000.

Біг Гойс – Бігуняк А,, Гойсак О. Лемківський словничок // http://lemko.org/lemko/slovnyk.html. - 29.10.03.

Біг 2007 – Бігусяк М. Гуцульсько-покутське суміжжя у світлі лексичних ізоглос / М.Бігусяк // Науковий часопис національного педагогічного університету ім. М.П.Драгоманова. – Серія 10: Проблеми граматики і лексикології української мови. Збірник наукових праць. – К.: КНУ ім. М.П.Драгоманова, 2007. – Вип. 3. – Кн. 2. – С. 21-26.

Біг 2000 – Бігусяк М. Із спостережень над весільною лексикою гуцульського говору / М.Бігусяк // Гуцульські говірки: Лінгвістичні та етнолінгвістичні дослідження. – Львів, 2000. – С. 125-148.
ВТССУМ – Великий тлумачний словник сучасної української мови / [уклад. і голов. ред. В.Т.Бусел]. – К.; Ірпінь: ВТФ "Перун", 2001.
ГГ – Гуцульські говірки: Короткий словник / [відп. ред. Я.Закревська]. – Львів, 1997. – 232 с.
Гліб – Глібчук Н. Із спостережень над весільною лексикою у наддністрянських та надсянських говірках / Н.Глібчук // Вісник Львівського університету. – Серія філологічна. – Вип. 34. – Ч. ІІ. – Львів, 2004. – С. 120-126.
Грінч – Словарь української мови: В 4-ох т. / [за ред. Б.Грінченка]. – Київ: Наукова думка, 1996-1997.
Гура – Гура А.В. Терминология севернорусского свадебного обряда на общеславянском фоне: автореф. дис. … канд. филол. наук. – М., 1978.
Дроб – Дроботенко В. Ареальна характеристика назв осіб-учасників весільного обряду / В.Дроботенко // Волинь – Житомирщина: Історико-філологічний збірник з регіональних проблем. – Житомир, 2001. – № 6. – С. 202-208.
ЕСУМ – Етимологічний словник української мови: В 7 т. / [за ред. О.С. Мельничука]. – К.: Наукова думка, 1982-2012. – Т. 1-6.
Лесів – Лесів М. Українські говірки у Польщі. – Варшава, 1997.
Лис – Лисенко П.С. Словник поліських говорів / П.С.Лисенко. – Київ: Наукова думка, 1974. – 260 с.
Магр – Магрицька І. З лексики весільного обряду: назви молодих у східнослобожанських говірках / І.Магрицька // Волинь – Житомирщина: Історико-філологічний збірник з регіональних проблем. – Житомир, 2001. – № 6. – С. 262-273.
Магр Сл – Магрицька І. Словник весільної лексики українських східнослобожанських говірок (Луганська область) / І.Магрицька. – Луганськ: Знання, 2003. – 171 с.
Ніб – Нібак І.А. Зі спостережень над весільною лексикою закарпатських говорів (весільні чини) / І.А.Нібак // Науковий часопис національного педагогічного університету ім. М.П.Драгоманова. – Серія 10: Проблеми граматики і лексикології української мови. Збірник наукових праць. – К.: КНУ ім. М.П.Драгоманова, 2007. – Вип. 3. – Кн.. 2. – С. 120-125.
Онишк – Онишкевич М.Й. Словник бойківських говірок: У 2 ч. / М.Й.Онишкевич. – Київ: Наукова думка, 1984.
Піп Гал – Піпаш Ю., Галас Б. Матеріали до словника гуцульських говірок (Косівська Поляна і Росішка Рахівського району Закарпатської області) / Ю.Піпаш, Б.Галас. – Ужгород, 2005.
Рус – Руснак Ю.М. Лексика родинних обрядів у буковинському діалекті: автореф. дис. … канд. філол. наук / Ю.М.Руснак. – Чернівці, 2010. – 20 с.
Саб – Сабадош І.В. Словник закарпатської говірки села Сокирниця Хустського району / І.В.Сабадош. – Ужгород: Ліра, 2008. – 480 с.
СБГ – Словник буковинських говірок / [за заг. ред. Н.В.Гуйванюк]. –Чернівці: Рута, 2005. – 688 с.
ССГ – Глуховцева К., Лєснова В., Ніколаєнко І., Терновська Т., Ужченко В. Словник українських східнослобожанських говірок / К. Глуховцева, В.Лєснова, І.Ніколаєнко, Т.Терновська, В.Ужченко. – Луганськ, 2002. – 224 с.
Тищ – Тищенко Т.М. Номінація головних учасників весільного обряду в говірках Східного Поділля / Т.М.Тищенко // Наукові праці Кам'янець-Подільського державного університету: Філологічні науки. – Вип. 16. – Т. 1. – Кам'янець-Подільський: Аксіома, 2008. – С. 67-77.
Фасм – Фасмер М. Этимологический словарь русского языка: В 4 т. / М.Фасмер. – Москва: Прогресс, 1964-1973. – Т. 1-4.
Шило – Шило Г. Наддністрянський регіональний словник / Г.Шило. – Львів – Нью-Йорк, 2008. – 288 с.

Myholynets Olha

Observing the Lexis of the Wedding Ceremony:
the names of bride and groom in Ukrainian and Transcarpathian patois

Summary. The article presents lexico-semantic and etymological analysis of the nominations of the wedding ceremony and namely those denoting brides and grooms in Ukrainian Transcarpathian patois. Functioning at different stages of the wedding process (from being unmarried to a married couple) these nominations are different in contrast to the names of other participants of the wedding ceremony. We have singled out the names of bride and groom at different period of the wedding ceremony (from the pre-brocage period, the period of engagement and till the wedding night). The presence or absence of the collective names in Ukrainian literary language and the Ukrainian patois has been traced as well.

Key words: lexico-semantic group, the vocabulary of wedding ritual, lexeme, the names of bride and groom, motivation, Ukrainian, Transcarpathian patois.

Одержано 13.05.2017 р.